

darováním (srov. Sb. n. s. č. 5897). Jde tu spíše o smlouvu podle § 1380 obč. zák., ježto Karel M. nároky žalobkyně ze svrchu dotčeného poměru, třebaš byly pochybné, chtěl definitivně vyřídit d ů c h o d e m v dohodě stanoveným a žalobkyně souhlasila s onou úpravou sporných práv.

Nejde tudíž o darování, nýbrž o úplatnou smlouvu, k jejíž platnosti nebylo třeba formy notářského spisu. Ježto dotčená smlouva má povahu n o v a c e (§§ 1377, 1380 obč. zák.), nemusí žalobkyně dokázati, že jí skutečná škoda vzešla, ať již podle § 46 obč. zák., nebo podle § 1328 obč. zák. a nezáleží ani na tom, zda byla žalobyně za trvání služebního poměru přiměřeně nebo více než přiměřeně odměňována za konané služby.

Čís. 16932.

Povinný nemůže žalobami podle §§ 35, 36 ex. ř. uplatňovati právní námitky, o nichž bylo již rozhodnuto při vyřízení rekursu proti povolení exekuce nebo pokračování v ní. Neomezil-li však povinný své námitky jen na otázky právní, nýbrž i opíral-li je také o nové skutkové okolnosti, zakládající nároky dle §§ 35 a 36 ex. ř., ať v rekursu proti povolení exekuce nebo pokračování v ní, ať při svém výsledku podle § 358 ex. ř., k nimž v exekučním a rekursním řízení nelze přihlížeti, nebrání to, že i o takových námitkách bylo v tomto řízení neprávem rozhodnuto, aby je povinný uplatnil žalobami podle §§ 35, 36 ex. ř.

(Rozh. ze dne 13. května 1938, R I 134/38.)

Rozsudkem krajského soudu v H. K. ze dne 12. března 1931, č. j. Ck IIa 62/30-18, ve znění rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 11. června 1932, č. j. Rv I 1813/31/1 až 4, bylo uznáno ve sporu tehdy žalujícího, nyní žalovaného Emila P. proti žalovanému (nyní žalobci) Richardu P. o vsahování do práv žalovaného takto právem: »Smlouva pachtovní, kterou žalovaný Richard P. s Terezií P. sami sobě propachtovali tovární objekt čp. 24 a 33 v Ž., zapsaný ve vložce č. 32 poz. knihy Ž., jakož i úmluva mezi žalovanými sjednaná, kterou Terezie P. svolila, aby Richard P. provozoval jménem jejím a pod svou firmou barevnu, bělidlo a mandl na prostoře vložky té, jsou vůči žalobci neplatné a nezávazné, žalování uvádějící je ve skutek vůbec a Richard P. pak zvlášť, takže pod svým jménem a jménem Terezie P. a s jejím svolením oněch nemovitostí a jejich příslušenství užívá bez souhlasu proti vůli a přes zákaz žalobce pro své účely tím způsobem, že v nich na svůj účet barevnu, bělidlo, mandl a úpravnu provozuje a zaujímá, vsáhli neprávem do práv žalobcavých, zejména práv vlastnických, práv na spolužívání, spolusprávu a společného nakládání s věcí, jsou povinni to uznati a dalšího rušení se zdržeti, od naříkané smlouvy pachtovní upustiti, žalovaný Richard P. pak zvláště od svémocného zabrání a uží-

vání továrny, parostrojního bělidla, domů č. p. 24 a 33 v Ž., vodní síly a vodního jezu, strojního a továrního zařízení i s příslušenstvím, uvedeným v seznamu I, II A 1819/20, a od provozování továrny té na svůj vlastní účel ustati a dopustiti, aby správa nemovitostí těch se vedla napříště ve shodě se žalobcem. Podle řečeného rozsudku byla usnesením krajského soudu v H. K. ze dne 4. srpna 1932, Ck IIa 62/30, nyní žalovanému povolena proti nynějšímu žalobci exekuce k vynucení opominutí všech jednání uvedených v dotčených rozsudcích a žalobci uložena pokuta 500 Kč, zvýšená rekursním soudem na 2.000 Kč. Dne 3. května 1935 navrhl nynější žalovaný pokračování v exekuci, tvrdě, že nynější žalobce nesplnil nárok vyplývající z uvedených rozsudků. Namítaje, že 7. října 1933 skutečně prohlásil, že od pachtovní smlouvy uzavřené s Terezií P. upouští, že zastavil další provoz barevny, bělidla, mandlu v uvedených nemovitostech, že upustil také od užívání vodní síly, vodního jezu, strojního a továrního zařízení a od provozování továrny na svůj vlastní účet, připouští, aby se správa nemovitostí těch vedla nadále ve shodě se žalovaným, a že konečně zastavení provozu bylo ve smyslu příslušných předpisů řádně příslušnému okresnímu úřadu oznámeno a že takto ve skutečnosti splnil to, co mu bylo v exekučním titulu uloženo, domáhá se žalobce žalobou podle § 35 ex. ř., aby pokračování v exekuci bylo prohlášeno za nepřipustné, poněvadž splnil to, co mu rozsudku ukládají. Týmiž námitkami se bránil žalobce v exekučním řízení při svém výsledku podle § 358 ex. ř. a v rekursu proti usnesení, jímž bylo vyhověno návrhu žalovaného na pokračování v exekuci a jeho rekurs byl pravoplatně zamítnut. Soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud odmítl žalobu. Důvody: Poněvadž žalobcovy námitky proti přípustnosti exekuce byly pravoplatně zamítnuty již v exekučním řízení, jde o tutéž věc mezi týmiž stranami a vztahuje se právní moc podle § 78 ex. ř. a § 411 c. ř. s. i na toto usnesení. Nemůže proto táž věc býti uplatněna znovu žalobou podle § 35 ex. ř. (viz rozh. č. 4872 Sb. n. s., řešící stejný případ). Pochybil proto první soud, když nepřihlížel k námitce žalovaného, že věc byla již v exekučním řízení pravoplatně rozhodnuta.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu, aby o odvolání žalovaného znovu rozhodl.

Důvody:

Odvolací soud zrušil rozsudek procesního soudu a žalobu odmítl pro nezhojitelnou překážku věci pravoplatně rozsouzené, protože přý žalobce již za exekuce a zejména také v rekursu proti usnesení, jímž bylo vyhověno návrhu žalovaného na pokračování v exekuci, uvedl totéž, co nyní uvádí v žalobě, kterou zahájen byl tento spor, takže přý o jeho námitkách bylo již pravoplatně rozhodnuto tím, že rekurs byl zamítnut. Při tom poukazuje odvolací soud na rozh. č. 4872 Sb. n. s. Činí tak v souzeném případě neprávem.

Povinný nemůže zajisté uplatňovati žalobami podle §§ 35 a 36 ex. ř. to, o čem bylo již rozhodnuto na základě rekursu směřujícího proti povolení exekuce anebo proti pokračování v exekuci; avšak v rekursu smí povinný uplatnit jen právní námitky, nikoli však nové skutečnosti. Omezilo-li se tedy rekursní řízení správně jen na právní otázky a byla-li pak rekursním soudem oprávněnost námitek povinné strany uznána a exekuční návrh zamítnut, má se věc stejně jako tehdy, kdy rekursní soud na právní námitky nepřistoupí a povolení exekuce potvrdí. Tyto právní námitky totiž nemohou býti předmětem opětného řešení při exekuci povolené na základě cizozemského exekučního titulu ve sporu na základě podaného odporu.

Jinak má se věc, jestliže se obrana povinného neomezí na otázky právní, nýbrž se opírá také o skutkové okolnosti, jež nemohou býti vyřízeny exekučním soudem a pak soudem rekursním; to jsou námitky, jaké mají na mysli ustanovení §§ 35 a 36 ex. ř., o nichž má býti jednáno a rozhodnuto na základě žaloby v řízení sporném, jako je tomu v souzeném případě. Především nutno si po formální stránce povšimnouti, že o takových žalobách nemá rozhodovati soud exekuční, nýbrž soud, který exekuci povolil, což je pak rozhodující také pro opravné řízení. Exekuční soud a ovšem ani rekursní soud nemá o takových námitkách jednat v řízení exekučním, nýbrž musil by je odkázati na pořad práva, kdyby přece byly uplatněny. To platí také o námitkách tohoto druhu, jestliže byly uplatněny při výsledku povinného, nařízeném ve smyslu § 358 ex. ř., protože úšelem toho výsledku může býti jen poskytnouti dlužníku možnost, aby se vyjádřil o formálních podmínkách navrhované exekuce, nikoli však aby přednášel námitky hmotněprávní, k nimž zajisté náleží také otázka zániku vymáhaného nároku a pod. Proto právě bylo v rozh. č. 4872 Sb. n. s. poukázáno na to, že v onom případě rekursní soud při svém rozhodování nevyšetřoval a nezjišťoval sporných okolností skutkových, kdežto v souzeném případě tomu bylo jinak; oba soudy neprávem tu přihlížely v usneseních pojednávajících o pokračování v exekuci k námitkám opřeným o skutkové okolnosti, k nimž při tom přihlížeti neměly, protože pro pokračování v exekuci neměly významu. Povinný měl býti se svou obranou odkázán na pořad práva, který pak skutečně nastoupil, když pokračování v exekuci na žádost vymáhající věřitelky a podle jeho údajů bylo povoleno. Tato skutečnost nebrání žalobám podle §§ 35 a 36 ex. ř., nýbrž jest jejich předpokladem. Nejde tu ovšem ani o týž výrok, protože exekuční soud a rekursní soud rozhodoval o povolení exekuce nebo její pokračování podle spisů a údajů vymáhajícího věřitele, kdežto v souzeném sporu má se rozhodnouti o přípustnosti povolené exekuce s hlediska hmotněprávní obrany dlužníkovy, opřené o skutečnosti, k nimž v exekučním řízení hleděno býti nemohlo.

Když pak se odvolací soud omeziv se na tento jediný předmět, neobíral dalším obsahem odvolání žalovaného, bylo usnesení jeho zrušiti a tím umožniti nové rozhodnutí o odvolání.